

# POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2018r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Biernikowicz

Protokolant: sędzia sprawozdawca

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu – I. K.

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2018 roku na posiedzeniu

wniosku skazanego **G. C. (C.)**, s. J. i K. z domu G., ur. (...) w miejscowości D.

o wydanie wyroku łącznego

## **postanawia**

1. na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85 a contrario k.k. oraz art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) **umorzyć postępowanie** o wydanie wobec skazanego G. C. wyroku łącznego;
2. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. i art. 626 § 1 k.p.k. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

## UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 6 grudnia 2017 roku, doręczonym do tutejszego Sądu w dniu 8 grudnia 2017 roku, skazany G. C. wniósł o wydanie wyroku łącznego obejmującego wszystkie dotychczasowe skazania tj. w sprawach o sygn. akt III K 226/09, III K 443/11 i III K 216/14.

Działając na podstawie art. 570 k.p.k. z urzędu Sąd ustalił w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, że G. C. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

I. **Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu** z dnia 9 czerwca 2009r. **sygn. akt III K 226/09** za przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popelnione w dniu 17.09.2008r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 10 złotych, przy czym orzeczona kara pozbawienia wolności została wykonana w całości w okresach od 17.09.2008r. do 19.09.2008r. i od 07.05.2010r. do 09.02.2011r. i od 22.10.2012r. do 17.03. 2013r.; natomiast w dniu 03.02.2011r. została wykonana w całości kara grzywny;

II. **Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu** z dnia 3 listopada 2011r. **sygn. akt III K 443/11** za przestępstwo z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. popelnione w dniu 26.04.2011r. na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 90 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, przy czym orzeczona kara pozbawienia wolności została wykonana w całości w okresie od 26.04.2011r. do 03.11.2011r. i od 15.10.2012r. do 22.10.2012r. i od 17.03. (...). do 31.08. 2015r.; wykonana w całości została także kara grzywny w dniu 31.08.2015r.

III. **Sądu Okręgowego w Poznaniu** z dnia 23 czerwca 2015r. **sygn. akt III K 216/14**, który uprawomocnił się 20.10.2015r. – zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu sygn. akt II AKa 160/15 za przestępstwo z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art.

12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w okresie od lata 2012r. do 14.10.2012r. na karę 2 lat pozbawienia wolności, przy czym orzeczoną karę pozbawienia wolności skazany obecnie odbywa od dnia 18.10.2017r. do dnia 18.10.2019r..

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

W związku ze zmianą od 1 lipca 2015 r. przepisów ustawy Kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, na wstępie zaznaczyć należy, że przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym, do spraw w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą Kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W niniejszej sprawie do skazanego G. C. należało rozważyć możliwość wydania wyroku łącznego zarówno na podstawie przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015r., ponieważ czyny osadzone w sprawach III K 226/09, III K 443/11 i III K 216/14 zostały popełnione przez skazanego przed zmianą przepisów, tj. przed 1 lipca 2015r., jak i na podstawie przepisów art. 85 i następnego k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r., ponieważ ostatnie skazanie, jakie zapadło wobec niego, uprawomocniło się już po 1 lipca 2015r. (wyrok w sprawie III K 216/14 z dnia 23.06.2015r. zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20.10.2015r. sygn.. akt II AKa 160/15.). Tym samym stwierdzić należy na wstępie, że w stosunku do skazanego G. C. w niniejszym postępowaniu można byłoby teoretycznie zastosować przepisy art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu tj. obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r., jak i zastosowanie przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015r. - poprzez art. 4 § 1 k.k. - jako względniejszych, byłoby możliwe wówczas, gdyby były warunki do wydania wyroku łącznego wobec skazanego. Skoro zatem na skutek wejścia w dniu 1 lipca 2015r. w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) zmianie uległy przepisy Kodeksu karnego normujące zasady orzekania kar łącznych, w tym wyrokiem łącznym, Sąd musiał rozważyć, jaki stan prawny winien znaleźć zastosowanie w sprawie skazanego G. C.. Zgodnie z cytowanym wyżej art. 19 wymienionej wyżej ustawy nowelizacyjnej, przepisów rozdziału IX ustawy kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Równocześnie według art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Rzeczą Sądu wyrokującego w niniejszej sprawie było zatem rozstrzygnięcie, który z wymienionych przepisów statuuje normę właściwą dla rozstrzygnięcia kwestii intertemporalnej w sprawie G. C.. Zdaniem Sądu rozstrzygnięcie powstałego w niniejszej sprawie problemu intertemporalnego powinno nastąpić w oparciu o art. 4 § 1 k.k., przemawia bowiem za tym ugruntowana w orzecznictwie wykładnia tego przepisu (i to jeszcze w czasie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969 r.), z którą Sąd w tym składzie zgadza się, a zgodnie z którą ma on niewątpliwie zastosowanie także w sytuacjach orzekania o karze łącznej, również w wyroku łącznym.

Zważyć należy zatem, że zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. właściwy Sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, jeżeli zachodzą ku temu warunki określone w szczególności w art. 85 k.k. - w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. - jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Uwzględniając zatem treść art. 85 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r., stwierdzić należy jednak, że w rozpoznawanej sprawie nie zostały spełnione materialnoprawne przesłanki do wydania wyroku łącznego w zakresie skazań wymienionych w pkt od I do III. Zestawiając bowiem daty popełnienia czynów przypisanych skazanemu G. C. w sprawach opisanych wyżej w pkt od I do III oraz daty wydania wyroków w tych sprawach, objętych postępowaniem w przedmiocie wydania wyroku łącznego, przy przyjęciu za punkt wyjścia jako chronologicznie pierwszego - według zasad wynikających z przepisów art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30

czerwca 2015r. - wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 9 czerwca 2009r. w sprawie o sygn. akt III K 226/09 jest oczywiste, że w stosunku do skazanego nie zachodziłyby warunki do orzeczenia jednej kary łącznej, a tym samym wydania wyroku łącznego, obejmującego wszystkie trzy wymienione wyżej skazania, skoro przestępstwa osądzone w sprawach o sygn. akt III K 443/11 oraz III K 216/14 zostały popełnione w dniach 26.04.2011r. i w okresie od lata 2012 roku do 14.10.2012r., a więc już po wydaniu pierwszego chronologicznie wyroku, a więc po dniu 9 czerwca 2009r. Kolejnym „pierwszym” chronologicznie wyrokiem skazującym w sprawie G. C. byłby wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 3 listopada 2011r. sygn. akt III K 443/11, natomiast przestępstwo, za które został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 czerwca 2015r. sygn. akt III K 216/14 zostało popełnione w okresie od lata 2012r. do dnia 14 października 2012r., a więc już po dacie wydania wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 3 listopada 2011r. sygn. akt III K 443/11. Z tego względu, stosując przepisy art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu sprzed noweli, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r., postępowanie o wydanie wyroku łącznego w stosunku do skazanego należałoby umorzyć z uwagi na brak warunków do objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych w sprawach wymienionych wyżej w pkt od I do III (art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k.).

W związku z powyższym możliwość wydania wobec skazanego G. C. wyroku łącznego rozważano także w odniesieniu do nowych przepisów tj. obowiązujących od dnia 1 lipca 2015r. Przystępując w dalszej kolejności do rozważań odnośnie warunków do orzeczenia kary łącznej wobec skazanego według zasad obowiązujących obecnie, czyli w czasie orzekania (w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r., uwzględniając nowelizację kodeksu karnego obowiązującą od 15 kwietnia 2016r.), przypomnieć należy, iż zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. właściwy Sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, jeżeli zachodzą ku temu warunki określone w szczególności w art. 85 k.k., a więc sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, a podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za ww. przestępstwa, z ograniczeniem wynikającym z art. 85 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016r. Przepis art. 85 § 3 k.k. stanowi natomiast, że jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu. Zgodnie z § 3a cyt. przepisu, jeżeli kara wykonywana lub orzeczona, o której mowa w § 3, stanie się następnie podstawą orzeczenia kary lub kar łącznych, zakaz łączenia kar odnosi się również do tej kary lub kar łącznych.

Mając na uwadze powyższe, ustalając, że obecnie, tj. od dnia 18 października 2017r., podlega wykonaniu wobec skazanego jedynie kara 2 lat pozbawienia wolności orzeczona wobec niego wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 czerwca 2015r. w sprawie sygn. akt III K 216/14 (koniec wykonania tej kary przypada na dzień 18 października 2019r.) oraz mając na uwadze fakt, że pozostałe kary orzeczone w sprawach opisanych wyżej w pkt I i II zostały wykonane w całości, należało stwierdzić, że w świetle uregulowań art. 85 § 2 k.k., w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły przesłanki warunkujące wydanie w sprawie G. C. wyroku łącznego, albowiem jedyną karą podlegającą wykonaniu jest obecnie wykonywana kara orzeczona wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 czerwca 2015r., sygn. akt III K 216/14. Ponieważ zgodnie z regulacją wprowadzoną przepisem art. 85 § 2 k.k., a mianowicie, że podstawą orzeczenia kary łącznej są **wymierzone i podlegające wykonaniu**, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1 art. 85 k.k., powyższy przepis statuuje negatywną przesłankę uniemożliwiającą wydanie wyroku łącznego wobec skazanego G. C., ponieważ kary pozbawienia wolności i kary grzywny orzeczone w sprawach III K 226/09 i III K 443/11 zostały wykonane w całości, a to według przepisów obowiązujących od 1 lipca 2015r. stanowi przeszkodę do połączenia tych kar pozbawienia wolności z karą orzeczoną w sprawie III K 216/14, którą skazany obecnie odbywa.

Z uwagi zatem na fakt, że w sprawie G. C. nie zostały spełnione podstawowe przesłanki określone w art. 85 k.k. (i to zarówno przy uwzględnieniu brzmienia tego przepisu obowiązującego do 30 czerwca 2015r., jak i w obecnym brzmieniu tego przepisu) należało uznać, że brak warunków do wydania wobec niego wyroku łącznego. W związku z powyższym na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85 a contrario k.k. oraz art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r.

o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) Sąd postanowił umorzyć postępowanie o wydanie wobec skazanego wyroku łącznego z uwagi na brak ku temu warunków.

W związku z umorzeniem postępowania, jak w punkcie 1 sentencji, na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego obciążono Skarb Państwa.

*/-/ D. B.*